

situației de fapt sau cel puțin o încălcare a obligației de motivare din moment ce Tribunalul nu a stabilit în ce măsură comportamentul s-a raportat la importurile pasive sau la importurile paralele active.

Tribunalul a denaturat probele întrucât a considerat că înscrisurile analizate la punctele 56-68 din hotărârea atacată au avut un obiect ilicit. Prin aceste înscrisuri, Contact Data a formulat plângeri cu privire la exporturile către Belgia efectuate cu încălcarea exclusivității sale, prin utilizarea unor informații privind prețul drept mijloc de negociere în vederea obținerii unui preț mai bun din partea Nintendo și prin referirea la „importurile gri”. Faptul de a concluziona că aceste înscrisuri se raportează la împrejurări diferite de restrângerea vânzărilor active pe teritoriul exclusiv al Contact Data sau la o altă modalitate prin care Contact Data exercita presiuni asupra furnizorului său în vederea reducerii prețului de vânzare ce îi era aplicat se află în contradicție cu modul de redactare al acestor înscrisuri.

Tribunalul a săvârșit o eroare vădită de apreciere întrucât a concluzionat că înscrisurile analizate au constituit o dovadă suficientă a existenței unui acord în sensul articolului 81 alineatul (1) CE. În lipsa unei dovezi directe a unui acord, bazată pe înscrisuri, Tribunalul ar fi trebuit să stabilească existența unui concurs de voințe pentru limitarea comerțului paralel, care a presupus că o politică unilaterală adoptată de Nintendo în vederea realizării unui obiectiv anticoncurențial a constituit o invitație tacită sau explicită adresată Contact Data pentru a realiza în comun acest obiectiv sau, cel puțin, o aderare din partea Contact Data. Tribunalul nu a demonstrat în mod suficient îndeplinirea acestor criterii.

În plus, Tribunalul nu a stabilit în mod corect că s-ar fi produs o aderare din partea Contact Data la politica unilaterală adoptată de Nintendo. În special, Tribunalul a omis, în mod eronat, să ia în considerare relevanța exporturilor actuale de produse efectuate de Contact Data prin referirea la jurisprudența aplicabilă în cazul acordurilor orizontale, având în vedere că, în cazul acordurilor verticale, potrivit unei jurisprudențe consacrate, asemenea exporturi pot pune la îndoială aderarea distribuitorului la o politică ilicită de împiedicare a comerțului paralel.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Ober la 14 iulie 2009 — Procedură de extrădare angajată împotriva lui Gaetano Mantello

(Cauza C-261/09)

(2009/C 220/50)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Oberlandesgericht Stuttgart

Partea din acțiunea principală

Gaetano Mantello

Întrebările preliminare

- 1) Noțiunea „aceleași fapte” prevăzută la articolul 3 punctul 2 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ⁽¹⁾ este definită în conformitate cu:
 - a) legislația statului membru emitent;
 - b) legislația statului membru de executare;
 - c) o interpretare autonomă, comunitară a conceptului „aceleași fapte”?
- 2) Un import neautorizat de stupefiante reprezintă „aceleași fapt” în sensul articolului 3 punctul 2 din Decizia-cadru 2002/584/JAI cu asocierea la un grup având ca scop traficul de stupefiante, în măsura în care, la momentul pronunțării unei condamnări pentru import ilicit de stupefiante, autoritățile însărcinate cu ancheta dețineau informații și probe în sensul unei suspiciuni întemeiate de asociere, însă, în interesul anchetei, au renunțat să prezinte instanței aceste informații și probe și, prin urmare, să declanșeze acțiunea penală în legătură cu aceste fapte?

⁽¹⁾ JO L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3

Recurs introdus la 14 iulie 2009 de Edwin Co. Ltd împotriva Hotărârii pronunțate la 14 mai 2009 în cauza T 165/06 — Elio Fiorucci/Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale)

(Cauza C-263/09P)

(2009/C 220/51)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Edwin Co. Ltd (reprezentați: D. Rigatti, M. Bertani, S. Vere, K. P. Muraro, M. Balestriero, avocați)

Celelalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) și Elio Fiorucci

Concluziile recurente

— anularea hotărârii atacate;

— obligarea domnului Fiorucci la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs sau, în cazul în care recursul va fi respins, repartizarea cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

1. În primul rând, prin hotărârea atacată se încalcă sau se realizează o aplicare greșită a articolului 52 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 ⁽¹⁾. Motivul relativ de refuz care, în temeiul acestei dispoziții, determină nulitatea înregistrării mărcii comunitare constituite din numele unei persoane diferite de cea a solicitantului constă în faptul că cel care acționează pentru a obține această nulitate este, în temeiul legislației naționale, titularul unui drept de utilizare exclusivă a acestui nume. Cu toate acestea, în temeiul articolului 8 alineatul 3 din CPI ⁽²⁾, invocat de cealaltă parte la procedură, domnul Fiorucci nu este titularul niciunui drept cu un astfel de conținut. Mai degrabă, articolul 8 alineatul 3 din CPI îi conferă un simplu drept conex de înregistrare a semnului „Elio Fiorucci”, pe care acesta nu mai poate totuși să îl valorifice, în măsura în care marca astfel înregistrată ar intra în conflict cu drepturile aparținând societății Edwin în ceea ce privește cuvântul „Fiorucci”. În acest context, Tribunalul a declarat nulitatea mărcii „Elio Fiorucci” aparținând societății Edwin în temeiul unui motiv de refuz care nu există și care nu ar mai putea să apară vreodată. Aceasta constituie o încălcare sau o aplicare greșită a articolului 52 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 40/94 care, dacă este interpretat corect, nu poate fi aplicat decât în situația în care solicitantul nulității este deja titularul (sau, în orice caz, îl poate obține) unui drept de utilizare exclusivă ca marcă a propriului nume.
2. În al doilea rând, hotărârea atacată este viciată de o aplicare greșită a articolului 8 alineatul 3 din CPI. Contrar celor reținute de Tribunal, această dispoziție trebuie aplicată numai numelor de persoane care au devenit notorii în domeniul extracomercial: prin urmare acesta nu poate fi aplicat patronimului „Elio Fiorucci”, care, în baza unei aprecieri a situației de fapt care nu mai poate fi contestată în această procedură, a dobândit inițial notorietate în domeniul comercial.

Această interpretare a articolului 8 alineatul 3 din CPI este sugerată mai întâi de modul de redactare a acestei dispoziții, care prevede expres că urmărește să limiteze protecția pe care o oferă numai la numele de persoane devenite notorii „în domeniile artistic, literar, științific, politic sau sportiv”. Această concluzie este confirmată apoi de o analiză sistematică a dreptului italian al mărcilor din care rezultă că notorietatea care a luat naștere în domeniul comercial este protejată de articolul 12 alineatul 1 literele b) și f) din CPI, în timp ce articolul 8 alineatul 3 din CPI privește numai notorietatea dobândită inițial în domeniul extracomercial. Nu este posibilă nici aplicarea simultană a acestor două dispoziții aceluiasi semn, în condițiile în care ar lua naștere două drepturi exclusive asupra mărcilor care sunt incompatibile între ele. Prin înregistrarea propriului nume de familie ca marcă (cedată ulterior societății Edwin), domnul Fiorucci a epuizat astfel toate mijloacele de exploatare în scopuri comerciale a propriei notorietăți. Prin urmare, acesta nu poate invoca articolul 8 alineatul 3 din CPI pentru a obține nulitatea mărcii „Elio Fiorucci” aparținând societății Edwin.

Pe de altă parte, interpretarea articolului 8 alineatul 3 din CPI propusă de Edwin, potrivit căreia această dispoziție nu se

aplică prezentei cauze, este conformă cu ratio acestei dispoziții, care urmărește să prevină exploatarea parazită de către o persoană care înregistrează un semn a cărui notorietate este meritul altei persoane. În schimb, societății Edwin nu îi poate fi imputat niciun comportament parazit, în condițiile în care, prin achiziționarea mărcii „Fiorucci” în schimbul unei sume considerabile, recurenta a plătit scump dreptul de a beneficia de notorietatea atașată numelui cunoscutului stilist milanez.

Argumentația Tribunalului potrivit căreia protecția prevăzută de articolul 8 alineatul 3 din CPI ar fi mult mai amplă și nu s-ar suprapune cu cea prevăzută pentru a proteja notorietatea dobândită de semnele distinctive în domeniul comercial nu poate, pe de altă parte, să convingă. Potrivit celei mai înalte doctrine italiene, dreptul conex de înregistrare a unor semne care au dobândit notorietate în domeniul extracomercial în temeiul articolului 8 alineatul 3 din CPI nu este un drept absolut. Însă, în primul rând, nu este mai extinsă decât cea prevăzută la articolul 12 alineatul 1 literele b) și f) din CPI pentru semnele de notorietate/renume comercială. Suprapunerea domeniilor de aplicare ale acestor dispoziții confirmă încă o dată cerința unei aplicări alternative a acestora.

Contrar celor reținute în mod superficial de Tribunal, o analiză atentă și detaliată a doctrinei italiene referitoare la articolul 8 alineatul 3 din CPI (anterior articolul 12 alineatul 3 litera m) evidențiază apoi că potrivit opiniei dominante această dispoziție se aplică numai semnelor care au dobândit notorietate în domeniul extracomercial. Acest fapt este confirmat de puținele hotărâri judecătorești pronunțate până în prezent de instanțele italiene cu privire la articolul 8 alineatul 3 din CPI.

Pe de altă parte, argumentația Tribunalului potrivit căreia, întrucât a obținut și o notorietate extracomercială (mai exact în sectoarele artistic, cultural, ecologiei și protecției copilului), domnul Fiorucci ar putea oricum să invoce protecția oferită de articolul 8 alineatul 3 din CPI nu poate convinge. Mai degrabă, potrivit celei mai înalte doctrine italiene, în situația în care un patronim, care este deja înregistrat de o altă persoană și care a devenit renumit, dobândește o notorietate extracomercială, titularul său (în speță, Elio Fiorucci) nu poate invoca articolul 8 alineatul 3 din CPI, întrucât are întâietate cerința de protecție a titularului (în speță, Edwin) mărcii renumite (în speță, semnul „Fiorucci”) care a fost înregistrată anterior.

3. Hotărârea atacată mai este nelegală întrucât nu este motivată corespunzător, în măsura în care Tribunalul a omis să examineze argumentele și probele în baza cărora Edwin a susținut că a dobândit din partea lui Elio Fiorucci acordul de a înregistra patronimul acestuia ca marcă. În subsidiar, Edwin arată că, în situația în care Curtea de Justiție constată necompetența sa și a Tribunalului de a examina acest argument, aceasta ar trebui să trimită cauza (ceea ce Tribunalul nu a făcut) spre examinare Camerei de recurs (sau altui birou sau divizii) a OAPI, conform articolului 63 alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94 și al articolului 1d din Regulamentul nr. 216/96 ⁽³⁾.

4. Hotărârea atacată este pe de altă parte nelegală întrucât încalcă sau aplică greșit articolul 63 din Regulamentul nr. 40/94 și constituie o denegare de dreptate, în măsura în care Tribunalul a refuzat în mod greșit să examineze argumentarea societății Edwin întemeiată pe împrejurarea că recurenta a dobândit de la societatea Fiorucci SpA o marcă de fapt asupra (sau în orice caz orice alt drept de a invoca notorietatea) patronimului „Elio Fiorucci”. În subsidiar, Edwin arată că, în situația în care Curtea de Justiție constată necompetența sa și a Tribunalului de a examina acest argument, aceasta ar trebui să trimită cauza (ceea ce Tribunalul nu a făcut) spre examinare Camerei de recurs (sau altui birou sau divizii) a OAPI, conform articolului 63 alineatul (6) din Regulamentul nr. 40/94 și al articolului 1d din Regulamentul nr. 216/96.

- (¹) Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).
- (²) Codice della Proprietà industriale taliano (codul italian al proprietății industriale).
- (³) Regulamentul (CE) nr. 216/96 al Comisiei din 5 februarie 1996 de stabilire a regulamentului de procedură al camerelor de recurs ale Oficiului pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci și desene și modele industriale) (JO L 28, p. 11, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 221).

Acțiune introdusă la 15 iulie 2009 — Comisia Comunităților Europene/Republica Portugheză

(Cauza C-267/09)

(2009/C 220/52)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: R. Lyal și G. Braga da Cruz, agenți)

Pârâtă: Republica Portugheză

Concluziile reclamantei

- Declararea faptului că, prin adoptarea și menținerea în vigoare a dispozițiilor de la articolul 130 din Codul portughez al impozitului pe venit datorat de persoanele fizice (CIRS), care impun contribuabililor care nu își au reședința pe teritoriul portughez obligația de a desemna un reprezentant fiscal, Republica Portugheză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 18 CE și 56 CE și al articolelor corespunzătoare din Acordul SEE;
- obligarea Republicii Portugheze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia consideră că articolul 130 din CIRS impune contribuabililor nerezidenți pe teritoriul portughez o obligație generală de desemnare a unui reprezentant fiscal în Portugalia, obligație

incompatibilă cu prevederile articolelor 18 CE și 56 CE, precum și cu articolele corespunzătoare din Acordul SEE:

- a) pe de o parte, o obligație, impusă contribuabililor nerezidenți care nu obțin decât venituri supuse reținerii la sursă definitive, de a desemna un reprezentant fiscal rezident în Portugalia,
- b) pe de altă parte, o obligație, impusă contribuabililor nerezidenți care obțin venituri pentru care există datoria de a prezenta o declarație de venituri, de a desemna un reprezentant fiscal rezident în Portugalia.

Potrivit Comisiei, o obligație generală de natura celei impuse prin articolul 130 din CIRS este contrară liberei circulații a persoanelor și a capitalurilor, consacrată la articolele 18 CE și 56 CE și prin dispozițiile corespunzătoare ale Acordului SEE, întrucât este discriminatorie (fiind impusă nerezidenților) și, totodată, neproportională cu scopul urmărit.

Obligația este discriminatorie în măsura în care, în practică, reprezintă o sarcină financiară în seama nerezidenților, deoarece, în majoritatea cazurilor, acești reprezentanți nu își oferă serviciile în mod gratuit. În plus, chiar dacă serviciile unui reprezentant fiscal ar fi oferite în mod gratuit, simplul fapt că o astfel de obligație există constituie, în sine, un obstacol în calea liberei circulații a persoanelor și a capitalurilor. Pentru eliminarea acestui obstacol, este necesar ca însuși contribuabilul să poată decide dacă dorește sau nu să desemneze un reprezentant fiscal.

În plus, chiar dacă reprezentantul fiscal nu ar avea nicio obligație sau răspundere cât privește plata impozitului, ci ar trebui exclusiv să își asume obligații de ordin formal, simplul fapt că se prevede desemnarea sa obligatorie constituie, în sine, un obstacol. Pentru eliminarea acestui obstacol, este necesar ca însuși contribuabilul să poată decide dacă dorește sau nu să desemneze un reprezentant fiscal.

Mai mult, obligația în discuție nu este nici proporțională, în măsura în care obiectivul urmărit — asigurarea unui control fiscal eficace și combaterea evaziunii fiscale — fiind unul legitim, ar putea fi atins prin metode mai puțin restrictive.

Pe de o parte, Directiva Directiva 2008/55/CE a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri (¹) — care reprezintă forma codificată a Directivei 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 —, prevede acordarea de asistență reciprocă la perceperea impozitelor [a se vedea articolul 2 litera (g)] precum impozitul pe venit al persoanelor fizice. Pe de altă parte, potrivit Directivei 77/799 a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe (²), autoritatea competentă dintr-un stat membru poate oricând să solicite autorității competente dintr-un alt stat membru să îi comunice informațiile necesare pentru combaterea evaziunii fiscale.

(¹) JO L 150, p. 28.

(²) JO L 336, p. 15, Ediție specială, 09/vol.1, p. 21.